

SỐ 529

KINH A-CUƯ-LƯU

Hán dịch: Thất dịch.

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại vườn Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Xưa có một người buôn bán, tên là A-cuư-lưu, nhà cửa giàu có, vàng bạc, châu báu, nô tỳ rất nhiều. A-cuư-lưu không tin có đời sau, làm thiện không được điều tốt, làm ác cũng chẳng gặp điều xấu. A-cuư-lưu nói: “Thân người sau khi chết, đất bên ngoài, đất trong thân; nước bên ngoài, nước trong thân; lửa bên ngoài, lửa trong thân; gió bên ngoài, gió trong thân đều hòa hợp lại với nhau. Con người sau khi chết, hoàn toàn không sinh trở lại. Những việc thiện ác đã làm, những gì tâm nghĩ, miệng nói, thân làm đều mất hết, về sau không sinh trở lại.”

Khi ấy, A-cuư-lưu đem hàng ngàn vạn của cải hàng hóa cùng đi buôn với năm trăm thương gia khác, trong đó A-cuư-lưu là giàu có nhất. Đoàn thương gia đi qua vùng đất rất khó khăn, không có nước, cỏ. Lương thực, nước, cỏ mang theo đều đã cạn. Đi một ngày, hai ngày không thấy nước, cỏ. Đi ba ngày, bốn ngày cũng không thấy nước, cỏ. Các thương gia bắt đầu sợ hãi, nói:

–Nay chúng ta đều phải chết đói trong vùng đất hoang này sao?

Mọi người khóc lóc kêu cha, mẹ, vợ, con. A-cuư-lưu cưỡi ngựa

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tứ bố đi tìm nước, cỏ. Đang đi thì từ xa, A-cưu-lưu thấy một cây, có lá màu xanh, hoa trái sum suê, mới tự nghĩ: “Cây này dưới gốc sẽ có nước”, liền đi thẳng đến, tới nơi thấy một người đàn ông khô ngô tuấn tú, không ai bằng. Trông thấy A-cưu-lưu cưỡi ngựa đi đến, người ấy ra tiếp đón và nói:

–Chào ông! Ông đến đây tìm điều gì?

A-cưu-lưu thấy người ở tại gốc cây chào hỏi mình, nên rất vui mừng, như được sống lại.

Người ở tại gốc cây nói:

–Ông từ đâu đến, đến đây muốn điều gì?

A-cưu-lưu đáp:

–Tôi muốn được cứu mạng sống của tôi và năm trăm người cùng với súc sinh.

Người ở tại gốc cây hỏi:

–Ông cần gì?

Đáp:

–Tôi muốn có nước.

Người ở tại gốc cây liền đưa tay phải ra. Nước từ năm đầu ngón tay chảy như dòng suối, có mùi rất thơm. Người ấy bảo A-cưu-lưu:

–Hãy tự nhiên uống đi.

Uống xong lại đòi ăn. Người ở tại gốc cây liền đưa tay phải, thức ăn ngon từ đầu ngón tay tuôn ra. Được ăn uống no nê rồi, A-cưu-lưu lại khóc lớn. Người ở tại gốc cây hỏi:

–Vì sao ông khóc?

A-cưu-lưu thưa:

–Các bạn tôi, năm trăm người và súc sinh từ ba, bốn ngày nay đều không ăn uống gì, rất là đói khát. Mạng sống chỉ còn trong chốc lát. Vì thế tôi khóc.

Người ở tại gốc cây bảo A-cưu-lưu:

–Hãy dẫn năm trăm người và súc sinh đến đây. Ta sẽ cho họ được no đủ.

A-cưu-lưu liền chạy đi kêu các bạn:

–Chớ có buồn nữa. Đã có được chỗ ăn uống rồi. Hãy theo tôi đi đến đó.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Các bạn rất vui mừng, đi theo đến dưới cây. Đến nơi, tất cả đều chấp tay làm lễ người ở tại gốc cây.

Người ấy hỏi:

–Các ông muốn điều gì?

Mọi người đều thưa:

–Chúng tôi rất đói khát.

Người ở tại gốc cây liền đưa tay phải, từ năm đầu ngón tay chảy ra rất nhiều nước như dòng suối. Người, ngựa, súc sinh đều uống. Uống xong lại đòi ăn. Người ở tại gốc cây lại đưa cánh tay phải, từ năm đầu ngón tay tuôn ra thức ăn ngon. Năm trăm người và súc sinh đều ăn no.

Người ở tại gốc cây hỏi:

–Năm trăm người các ông muốn đi tìm điều gì mà đến đây?

Các thương gia thưa:

–Chúng tôi muốn đến biển lớn, tìm châu báu.

Người ở tại gốc cây bảo:

–Các ông đều muốn tìm châu báu. Những thứ ấy đều từ trong tay ta mà có. Người ở tại gốc cây liền đưa cánh tay phải, từ năm đầu ngón tay tuôn ra vàng, bạc, thủy tinh, lưu ly, san hô, hổ phách, ngọc trắng. Mọi người liền thâu lấy, lấy theo sức mình rồi đi.

Người ở tại gốc cây bảo A-cưu-lưu đem vàng bạc này về làng, ban bố cho người nghèo cùng. Ai muốn thức ăn thì cho thức ăn. Ai muốn vàng bạc, tiền của, y phục thì cho những thứ ấy, rồi bảo những người đó chú nguyện cho tôi, làm cho tôi được phước, làm cho trong tay tôi luôn tuôn ra các vật báu, lại làm cho tôi sớm thoát khỏi chỗ hoang vắng này. Nghe nói vậy, A-cưu-lưu rất kinh sợ, liền cúi đầu lạy sát đất, hỏi:

–Nhân giả là ai? Là trời hay là rồng, hay quỷ thần, hay là người?

Người ở tại gốc cây đáp:

–Tôi chẳng phải là trời, cũng chẳng phải là rồng, chẳng phải là quỷ, cũng chẳng phải người. Tôi là Hào Bệ Lệ (ngạ quỷ giàu). Đời trước, tôi là người rất nghèo ở trong nước, thường ngồi dưới cửa thành. Tuy nghèo khổ, nhưng tâm tôi trong sạch, ưa thích Sa-môn Đạo nhân. Tôi nghèo khổ nên không thể bố thí cho người, thấy người

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

khác bố thí, tôi vui theo. Khi ấy, Phật Ca-diếp nhập Niết-bàn, các Tỳ-kheo đến chỗ tôi khát thực. Tôi thưa với các thầy Tỳ-kheo: “Con không có gì để cúng dường.” Nhưng tôi chỉ vào trong thành, nhà nào hiền lành, có thể được thức ăn, nhà nào không hiền lành, không thể được thức ăn. Các thầy Tỳ-kheo đến đó khát thực, tôi thấy họ khát thực được nên rất vui mừng.

Vào thời kỳ Phật Ca-diếp Niết-bàn, quốc vương tên là Cơ Lập, làm tháp bảy báu cúng dường Phật Ca-diếp, tôi liền lấy tay sờ trên đó và nói: “Nguyện cho tôi được phước.” Vua đem vật tốt đẹp, cúng dường tháp Phật, tôi liền lấy tay sờ vào đó và nói: “Nguyện cho tôi được phước”, do nghèo khổ, nên chưa từng ăn chay giữ giới, ăn uống không đúng thời, lại thêm uống rượu, nên sau khi chết, sinh làm Hào Bệ Lệ. Nhưng do đời trước, thấy người làm thiện, tôi vui theo, lấy tay sờ trên vật cúng dường, nên làm cho năm đầu ngón tay của tôi tuôn ra được các vật cần dùng. Lại do đời trước chưa từng ăn chay giữ giới, nên khiến tôi phải sinh làm loài ngựa quý này.

A-cưu-lưu tự nghĩa: “Ta trước đây không tin có đời sau, làm thiện không gặp được điều tốt, làm ác không gặp điều xấu. Nay chính mắt ta thấy thật rõ có đời sau. Lại cũng rõ ràng, ở đời làm thiện thì được điều tốt, làm ác gặp điều xấu. Từ nay về sau, trở về làng, ta sẽ làm việc thiện, ban bố cho người. Người mong cầu điều gì: vàng bạc, châu báu, thức ăn uống, y phục... ta đều cho, không làm trái ý.”

Về đến làng, A-cưu-lưu bảo những người trong nước:

–Ai muốn được vàng bạc, châu báu, y phục, thức ăn uống, mong cầu vật gì đều có thể đến đây lấy.

Ban bố như vậy thật vô số. Hàng ngày nấu cơm cho tám vạn bốn ngàn Đạo nhân. Nước vo gạo chảy ra cửa, nhiều đến nỗi người ta phải dùng ghe đi. A-cưu-lưu dốc lòng làm việc thiện, sau khi chết sinh lên cõi trời Đao-lợi thứ hai, làm người ở cõi trời, cách tòa thiên đế bốn trăm tám mươi dặm. Trong nước ấy, có người nữ hành khát tên là Tham, với lòng lành đem một bồn cháo gạo cúng dường Samôn Ma-ha Ca-diếp. Sau khi chết, người nữ ấy cũng sinh làm Thiên nhân ở cõi trời Đao-lợi, ở bên tòa thứ ba của trời Đế Thích. Lại còn hơn các thiên nhân khác năm việc. Năm việc đó là:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

1. Tuổi thọ lâu dài.
2. Xinh đẹp.
3. An lạc.
4. Trí tuệ.
5. Thần lực.

Về sau, khi Phật mẫu sinh lên cõi trời Đao-lợi. Phật lên trời, thuyết kinh cho mẹ. Thuyết kinh xong, Phật mẫu và vô số Thiên chúng đều đắc quả Tu-đà-hoàn. Nhân đó, Phật gặp A-cưu-lưu, đời trước luôn ban bố cho người, nay cách xa Thiên đế bốn trăm tám mươi dặm. Lại gặp người nữ xin ăn đời trước, đã đem cháo gạo cúng dường Sa-môn Ma-ha Ca-diếp, nay được ở bên tòa thứ ba của trời Đế Thích, lại còn hơn các Thiên chúng khác năm việc. Tri kiến của Phật biết tất cả. Từ xa Phật gọi A-cưu-lưu đến và bảo:

–Người làm việc thiện, ban phát cho nhiều người nay lại gặp nhau.

A-cưu-Lưu liền đến trước Phật, đầu mặt lễ Phật sát đất, bạch Phật:

–Con ban phát cho rất nhiều người, nhưng chỉ được làm Thiên nhân thôi, không được quả vị Tu-đà-hoàn, Tư-đà-hàm, A-na-hàm, A-la-hán, Bích-chi-phật, Phật đạo. Nay thấy người nữ xin ăn, chỉ đem cháo gạo cúng dường Sa-môn Ma-ha Ca-diếp mà được ở bên tòa thứ ba của Thiên đế Thích, lại còn hơn các Thiên chúng khác năm việc. Người đem chút vật nhỏ cúng dường Ma-ha Ca-diếp mà được phước báo lớn như thế, cho nên bản thân họ được giàu sang đến như vậy.

Thưa xong, vị trời làm lễ Phật, rồi giã từ.

